

han skulde ikke glemme den Dag! Sammen med Jyttes Moder og hendes garderhøje Faster sad de paa en af Bænkene længst ude. Fasteren havde som sædvanlig erobret Konversationen og fortalte med hæs Droskekuskestemme om sine astmatiske Anfald, om sin Gigt og de tyve andre Sygdomme, hun indbildte sig at lide af. Imens sad han i sine egne, forelskede Tanker og ridsede i Gruset med sin Stok, og Jytte, der havde Plads ved Siden af ham, begyndte tilsidst skalkagtigt at tegne hans Figurer efter med Spidsen af sin Parasol. Da han opdagede det, mødtes deres Øjne med en Dristighed, der bagefter aabenbart forskrækkede hende og drev Blodet højt op i hendes Ansigt. Senere, paa Vejen ind til Byen, tog han Lejligheden iagt og friede straks da de blev alene; og saa sikker var han paa sin Sejr, at han nær ikke havde villet tro hende, da hun — højst ulykkelig — bad om Betænkningstid. I et lille, anstrengt, halvt humoristisk Brev bad hun ham Dagen efter om endelig ikke for hendes Skyld at opsætte sin Pariserrejse længer.

Han havde godt vidst, at der var andre Mænd, som hun holdt af at tale med og paa sin frimodige Maade viste Tillid. Der var navnlig Professor Ole Knudsen, den bekendte Historiker, hvem hun nylig havde lært personlig at kende i Rom, og hvis aandfulde Personlighed og triste Livshistorie tydeligt havde